

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: K.P.T., nar. ..., Ev. č. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t.č.
v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupený ustanoveným
zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Praha, Sevastopolská 16*, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, pošt.schr.21/OAM, IČ 00007064, Nad štolou 3, 170 34
Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č.j. OAM-89/LE-LE05-
LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává
odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského
soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto
rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal blanketní **žalobu** proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného,
kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 16.9.2017, a požádal o ustanovení Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem, aby tento mohl poskytnout účinnou ochranu žalobcovým právům.

Ustanovený zástupce v **doplnění žaloby** ze dne 7.7.2017 namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. K tomu ocitoval pasáž týkající se neúčinnosti zvláštních opatření, začínající v poslední čtvrtině str. 3 napadeného rozhodnutí a končící na str. 4 (dokončení odstavce). Předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný fakticky zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je zjevně nesmyslné a nepřijatelné. Podle článku 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (*dále jen „přijímací směrnice“*): *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a žalovaný je povinen vypořádat se při vysvětlení svého přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.

Žalobce se bezpochyby dopustil porušení povinností nikoliv zásadního charakteru, jež v žádném případě není možné považovat za protiprávní jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku. V domnění lepší ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Vietnamu do Německa, poté, co byl českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domníváje se, že obtíže, které mu ve Vietnamu hrozí, mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ačkoliv nelze zastříit, že skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění [a svou žalobou ani nezpochybňuje důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu], v případě žalobce, který se nikdy neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku, nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (*dále jen „návratová směrnice“*). Právní předpis členského státu upravující danou

problematiku tedy musí být vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, a ze dne 28.3.2012, čj. 3As 30/2011-57. Např. v rozsudku ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění tohoto rozsudku žalobce uvedl podstatnou pasáž.

V případě cizince, který – při konfrontaci s následky svého protiprávního vstupu na území schengenského prostoru – dospěje k názoru, že jeho jedinou nadějí je podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy tato samotná skutečnost (že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění) nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, po zahájení řízení o správním vyhoštění byl seznámen se skutečností, že mu hrozí reálná hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie (*dále jen „EU“*). Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat do Německa, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území EU. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, a názor žalovaného, podle něž není možné o uložení zvláštních opatření uvažovat, je tak nesprávný. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odměny ustanoveného zástupce.

Žalovaný podle svého **vyjádření k žalobě** měl za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn a že je mu stanovena doba trvání zajištění do 16.9.2017. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet.

Žalobce byl dle doložených dokladů rozhodnutím čj. KRPU-110348/ČJ-2017-040022 ze dne 27.5.2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 25.5.2017 [pozn. správně 26.5.2017] při kontrole totožnosti jako spolucestující v osobním automobilu na dálnici D8 ve směru do Německa nepředložil příslušníkům Celní správy České republiky ani hlídce OPKPE k prokázání své totožnosti žádný doklad. Z tohoto důvodu byl zadržen a eskortován na OPKPE. Zde ke své totožnosti uvedl následující údaje: T.K.P., nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika. Lustrací v příslušných evidencích nebyl k této totožnosti nalezen žádný záznam. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky (*dále jen „ČR“*) a obecně schengenského prostoru neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a chtěl vycestovat na území Spolkové republiky Německo (*dále jen „SRN“*). Z tohoto

důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Dne 29.5.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a aktuálně se nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2016, čj. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nebylo možno přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Žalovaný posoudil všechny skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl žalovaný na základě skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR podle vlastních slov přes několik evropských zemí, přičemž přinejmenším na území Slovenska jako členského státu EU o mezinárodní ochranu nesporně požádat mohl. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl zadržen policií, když mířil do Německa, po svém zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců a poté, co byly zahájeny kroky k jeho vyhoštění. Učinil tak tedy teprve po určité době pobytu na území evropských států.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán nedůvodnými, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany*

v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu. Nadto soud ze správního spisu doplňuje, že dne 26.5.2017 žalobce mj. při podání vysvětlení uvedl, že z Vietnamu odcestoval na Ukrajinu s cestovním dokladem a vízem, doklad však odevzdal na Ukrajině nějakému muži a ten už mu ho nevrátil. Několik dní pobýval na Ukrajině a dne 25.5.2017 odjel ilegálně z Ukrajiny směrem do SRN, neboť se tam chtěl dostat za účelem zaměstnání. Žalobce neznal řidiče auta ani své spolucestující. Vypověděl, že nechce požádat o azyl v ČR ani zde nechce zůstat, chce se dostat na území SRN a tam pracovat. V prohlášení, které bylo součástí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29.5.2017, tento kromě jiného uvedl, že účelem jeho cesty do Česka byla těžká situace ve Vietnamu, kdy neměl dost na živobytí, proto musel odjet žít do Evropy. Dodal, že v době odjezdu měl také velké dluhy.

Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu v napadeném rozhodnutí považoval žalobce za zcela nedostatečné a zjevně nesprávné. Žalovaný totiž použil stejnou argumentaci jak k otázce důvodnosti zajištění, tak k otázce neúčinnosti zvláštních opatření, což je zjevně nepřijatelné a v rozporu s čl. 15 preambule přijímací směrnice i se samotným § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce se nedopustil porušení povinností zásadního charakteru, resp. závažného narušení veřejného pořádku. Byl poučen o nezákonnosti svého jednání a možném důsledku v podobě správního vyhoštění, a tak shledal, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu. Pouze z žalobcova nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států nebylo možno dovozovat žalobcovu nespolehlivost. Žalobce nemá důvod vycestovat do SRN ani mařit řízení, neboť by tím minimalizoval naděje na získání mezinárodní ochrany. V žalobě bylo argumentováno též nutností výkladu § 47 zákona o azylu v souladu s návratovou směrnicí, v důsledku jejíž implementace došlo k zavedení zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců i zákona o azylu, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, a ze dne 28.3.2012, čj. 3As 30/2011-57.

Soud vzal při posuzování žalobních námitek v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015

Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“ (zvýrazněno zdejším soudem). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout ani závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28.6.2017, čj. 1Azs 349/2016-48: „*Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.*“

Soud zkoumal, jak žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území členských států EU včetně ČR bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění; jasně vyjádřený úmysl žalobce pokračovat ve svém protiprávním jednání a neoprávněně vstoupit na území SRN, kvůli němuž byl též zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností ekonomického charakteru, které byly žalobci známy již před jeho zajištěním,

z čehož lze usuzovat na cíl vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění, a to za použití jakýchkoli prostředků včetně pomoci převaděčů a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany; porušení veřejného pořádku spočívající ve vědomém neoprávněném vstupu na území ČR a dalších států EU s pomocí převaděčů; a konečně také odporující si tvrzení v rámci řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.

Ani směrnice, ani zákon o azylu nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. Soud se proto nemohl ztotožnit s námitkou nepřijatelnosti použití totožné argumentace. Rozhodné je, zda argumentace může obstát, a soud shledal, že v nyní projednávaném případě je úvaha žalovaného stran zvláštních opatření logicky ucelená. Navíc ani Nejvyšší správní soud neshledal nepřijatelným či nesmyslným, pokud žalovaný správní orgán zčásti ztotožní důvody vedoucí k závěru o účelovosti žádosti a o nemožnosti uložení zvláštních opatření (srov. rozsudek ze dne 26.7.2017, čj. 8Azs 114/2017-35, bod 27).

V souvislosti s otázkou charakteru protiprávního jednání žalobce a jeho vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření lze začít tím, že u žalobce je potenciální nebezpečí maření průběhu řízení posilováno již skutečností, že ČR nebyla a není jeho cílovou zemí; jak sám před správním orgánem výslovně uvedl, chce se dostat do SRN. Na tuto skutečnost žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí kladl zřejmý důraz. Vědomý nelegální vstup na území bez dokladů totožnosti a bez toho, aby cizinec vyvinul snahu legalizovat svůj pobyt při první možné příležitosti, lze dále bezesporu označit za velmi závažné protiprávní jednání, když mezi základní povinnosti a podmínky vstupu cizinců na území schengenského prostoru dle přímo použitelných právních předpisů EU patří to, že cizinec disponuje platným cestovním dokladem a vízem či jiným druhem pobytového oprávnění [srov. čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex)]. Soud se neztotožnil s žalobcem v tom, že nelegální vstup a několikadenní nelegální pobyt na území schengenského prostoru nepředstavuje důvod pro shledání nespolehlivosti žalobce, právě proto, že zde existují jednotná pravidla platící pro všechny cizince vstupující do schengenského prostoru, a také proto, že ČR byla pro žalobce pouhou tranzitní zemí. Nakonec i ze samotného textu žaloby lze dovodit, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR bylo pro žalobce „prostředkem poslední záchrany“, který měl zabránit tomu, že by žalobce již nemohl realizovat svůj prvotní cíl a musel se vrátit do země původu. Ze všeho výše uvedeného lze dojít k závěru, že zde byly dány důvody pro to, aby právě z individuálně posouzeného jednání žalobce byly vyvozeny důsledky v podobě shledání neúčinnosti zvláštních opatření.

K argumentaci návratovou směrnicí soud uvádí, že na nyní projednávanou věc není aplikovatelná, neboť sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o azylu uvedl, že zavedení institutu zvláštních opatření je důsledkem implementace přijímací směrnice. Správní řízení o správním vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany jsou dvěma oddělenými správními řízeními, která nelze směšovat. V řízení o napadeném rozhodnutí proto nelze

návratovou směrnicí argumentovat, když přijímací směrnice obsahuje svoji vlastní úpravu zajištění s odlišnými důvody zajištění. Z téhož důvodu nejsou v nyní projednávané věci přílehlavé ani rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 1As 132/2011-51 a 3As 30/2011-57, neboť oba směřovaly k otázce zajištění podle zákona o pobytu cizinců a návratová směrnice na ně aplikovatelná byla.

Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi, přičemž napadené rozhodnutí respektovalo individuální okolnosti případu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 26.6.2017, čj. 17A 76/2017-16, byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 7.7.2017) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 600,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,-Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 7. srpna 2017

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně